

Nemo palinko prie rūkstančios dėžės. Pažvelgė į žalią gličių masę, drebančią panašiai kaip želė ar putėsiai. Tik kad nekvepėjo desertu. Veikiau jau minkoma guma ir truputį kačių tualetu dėžute.

– Ką? – Odilė suraukė nosį. – Kas čia galėtų būti?

– Tai jau tikrai ne minkštas žaisliukas, – pikt-džiugiškai tarė Fredis. – Panašiau į medūzą. Tokią neseniai su tėčiu matėme Atogrąžų akvariume. Tai toks bestuburis, į želė panašus...

– Ne! – nutraukė jo paskaitą Nemo. – Negi nepagaunat, čia Gličius, žaislinė minkoma masė. Tokios

galima rasti pas poną Dvylekį. Parduodamas skardinėse. Kitados tokį turėjau. Visaip gnaibai, minkai jį rankomis, ir gniaužomas jis dar pupsi, lyg kas orą gadintų. – Tarsi patvirtindama šiuos žodžius, gličios masės krūvelė garsiai pirstelėjo.

– Fui! Kaip šlykštu! – Odilė susiraukė.

– Na, ir kaip tau patinka tavo meilutė sraigutė? – tiesiog mėgavosi Fredis.

– Na, gerai dar, kad tai paprasčiausias glitus gniužulas, – sukikeno Fredis. – Nes būna tokių su kirmėlėmis. O ši dar ir neatrodo gyva.

Jis paėmė nuo rašomojo stalo liniuotę ir dėl visa ko bakstelėjo į žalią liulančią masę.

– Čia tai bent, šaunumėlis! – Nemo susižavėjęs stebėjo, kaip iš gniutulio iššoka dvi guminės rankytės. Ir štai plati burna, tokia palaida kaip jo pižamos kelnių dirželis, subalbatavo:

– Sveiki, aš Supergličius, glitus žalias pupsintis glitumėlis iš skardinės. Itin elastingas ir švyčiu tamsoje.

– O Dievulėliau! – sušuko Odilė.

Iš gniutulo išvirto išsprogusi akutė ir nukrypo į Odilę.

– Mamyyyte! – pyptelėjo gniutuliukas ir ištiesė į ją rankutes.

– Ką? – Odilė net atšlijo. – Ne! – Ji smarkiai papurtė galvą. – Aš ne tavo mamytė!

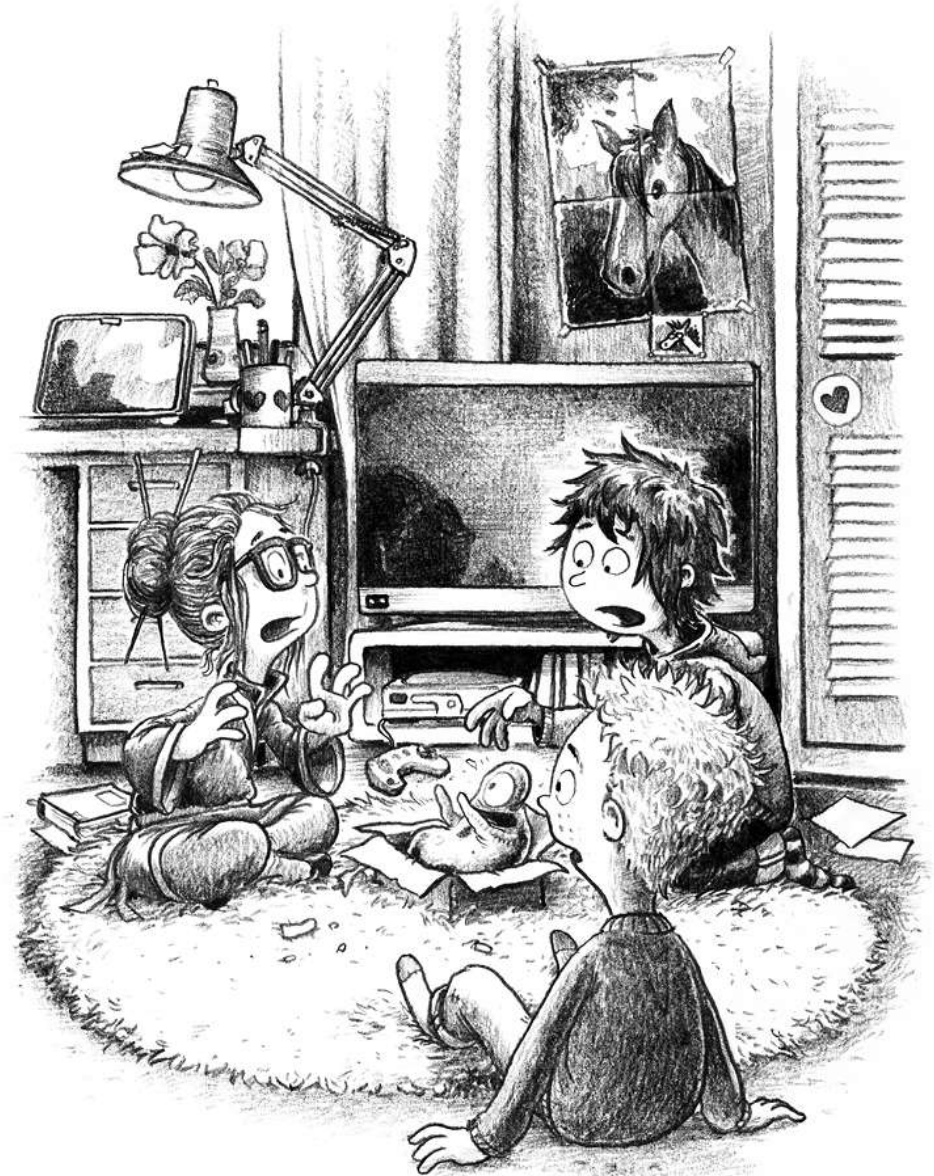
– Glitukas myli mamytę! – Gniutuliukas pūtuodamas persirito per dėžės kraštą ir nusirideno prie Odilės.

Fredis tyliai inkštė.

Nemo pastebėjo, kad šitam masės gniužulėliui ant krūtinės matyti tamsi dėmelė, kaip kitados sniego žmogui.

– Patraukit nuo manęs šitą daiktą kuo toliau! – sucypė Odilė, atbula bloškėsi prie kėdės, nuo ten prie stalo palei langą.

– Mamyte! Kur tu šliuženi? – Gniutuliukas ridenosi paskui ją.

Nemo pagalvojo, kad tai tinkama proga suvaidinti didvyrį. Užstojo krūtine Odilę, bet tada išgirdo, kad jam už nugaros kažkas stipriai tyška į langą. Nusigandęs atsisuko. Į lango stiklą bilsnojo stambūs glitūs lašai.

– Na prašau! – kalbos dovaną atgavo Fredis. – Sulaukėm! Prasidėjo lietus, bet jūs juk nenorėjot manęs klausytis.

Nemo nugara perbėgo šiurpas. Ups. Apie tai jis nepagalvojo! Oras staiga pasikeitė – lygiai kaip tada, kai siuntinyje gavo sniego žmogų. Vos pradare dėžę, prasidėjo snygis. Dienų dienas Nuobodulių miestelyje siautė stipri pūga. Visas miestas užpustytas ir apledėjęs – ir žiema laikėsi tol, kol Aizis rado savo šeiminką, mažąją Leoną.

– Ir ką? – mėgino menkinti bėdą Nemo. – Truputis lietučio – kas čia tokio?

– Kai surengi vasaros šventę, tai nelabai gerai... – Odilė mostelėjo lango pusėn.

Visi trys sužiuro į sodą, o ten – didžiulis sujūdimas. Vakarėlio svečiai rėkia, dedasi ant galvų pagalvėles ir padėklus ir sprunka vidun. Neilgai trukus ant laiptų pasigirdo žingsniai. Jokios abejonės – kažkas griūte griūna pas juos viršun.

– Greičiau, reikia jį paslėpti! – Nemo stvėrė dėžę. Tačiau dar nespėjus po ja pavožti Gličiaus, kambario durys atsilapojo ir galvą vidun kyštelėjo Odilės mama.

– Odile! Vaikai! Gal galit man padėti? Lietus kaip iš giedro dangaus! Ir kaip tik tą akimirką, kai atvyko Bobis Šimeris! Ta liūtis man viską sugadins! Lekiu į vonią atnešti rankšluosčių, kad žmonės galėtų nusišluostyti. Ar galit padėti Bernadetai sunešti vidun daiktus? – ir nesulaukusi atsakymo poniam Mandelbrot užvėrė duris.

– Fu, vos ne vos! – Nemo lengviau atsiduso. Laimė, Odilės mama nepastebėjo tarp vaikų ant kilimo žliugsinčio gniutuliuko, besižvalgančio viena akimi.

– Gličių reikia iš čia išnešti! – nusigandęs sušuko Fredis.

– Šiukšlių dėžė! – Odilė mostelėjo į popierių krepšį po rašomuoju stalu.

Nemo ištraukė iš Odilės kuprinės du sąsiuvinius, jais tarsi žnyplėmis suėmė gniutuliuką ir švystelėjo į popierių krepšį, ir štai durys vėl atsivėrė.

– Kas dabar? – Odilė išlindo iš po rašomojo stalo. – Tuoju ateinam.

– Ėėėė... – Ponia Mandelbrot suirzusi raukė antakius. – Man pasirodė, kad išvydau kažką keista.

– Ir ką gi? – nuoširdžiai paklausė Nemo ir atsargiai, kad nepastebėtų, pastūmė popierių pilną krepšį po stalu.

– Ak, nieko, nieko. – Odilės mama sutrikusi papurtė galvą. – Gal man čia viskas nuo nervų.

Nusileidę žemyn vaikai rado visišką sumaištį. Lietus apgadino viešnių šukuosenas ir makiažą, ant vasarinių drabužių paliko pobjaures gličias drūžes.

Odilės mama lakstė po svetainę ir dalijo rankšluosčius. Odilės tėtis iš išmaniojo telefono siuntinėjo į garso aparatūrą linksmas lietaus dainėles, kad nuotaika visai nesubjurtų.

– O Dieve, kaip nemalonu! – Odilė suirzo, nes tėtis pradėjo šokčioti ant parketo pagal dainą *I'm singing in the rain*. Bet jo triukas suveikė. Svečiai ėmė juoktis iš keistų jo kraipymųsi ir netrukus atmosfera